

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ช่วยตัวเอง

(หม้ออำเภอบ้านดุง อุตรธานี ถวายหนึ่งหมื่นบาทครับ) เออ เราพอใจ วันนี้ได้ยินเสียงหม้อถวายปัจจัยวันนี้ละ เคยเตือนไปหม้อห่างเหินศาสนามาก เราว่าอย่างนี้นะ หม้อเรียนสรีรศาสตร์ร่างกายส่วนต่างๆ อันนี้เรียนสรีรศาสตร์เพื่อแก้โรค พระพุทธเจ้าสอนสรีรศาสตร์เพื่อแก้กิเลสวิภูวน มหาทุกข์ข้อมูลินั้น เราเตือนไป สรีรศาสตร์ของหม้อแก้โรคแก้ภัย สรีรศาสตร์ของศาสนานี้แก้กิเลสตัณหา เราว่างั้น ก็ดีแล้ว

ธรรมะที่เรานำมาเทศน์สอนสอนโลกอยู่ทุกวันนี้ คือธรรมะของศาสดาองค์เอกเลิศเลอที่สุดคือธรรมได้นำมาสอนโลก จึงไม่มีคำว่าสูงว่าต่ำที่ไหนที่จะเหนือธรรมไปได้ ไม่มีเหนือ ธรรมจึงสอนได้ทุกแห่งทุกมุม ดังที่เราเตือนให้ทราบ เอาธรรมไปเตือน พวกวงราชการต่างๆ พวกสกปรก แนะนำสอนอย่างนั้น เห็นแก้ได้แก้กินแก้สกิน เหมือนปล่อยหมาเข้าถ่าน สอนอย่างนี้นะ จับหางดึงออกมันยังไม่ยอมออก กินไม่อิ่ม

นี่ละธรรมสอนโลก อย่าโลภมากเกินไป ความหมายว่างั้น นี่ธรรมสอนโลก แล้วหยาบที่ไหน ผู้ที่ทำมันหยาบมากนั้น จับหางดึงออกมาหยาบที่ไหน หางขาดก็ไม่หยาบ โลกมันสกปรกขนาดนั้น ธรรมจับหางดึงออกมันสกปรกมันวิ่งเข้าถ่าน จับหางดึงออกมันไม่ยอมออก แล้วทางไหนหยาบ จะว่าผู้จับหางดึงออกหยาบหรือ ตัวหมอนั้นตัวมันวิ่งเข้าถ่านนั้นมันหยาบมาก ความโลภมันหยาบมาก อย่าโลภไม่ใช่ความหยาบ จับหางดึงออกหมายถึงว่าอย่าโลภมากเกินไป ความหมายว่าอย่างนั้น

ตายด้วยกันทุกคนนั่นแหละ เวลาตายแล้วก็ไม่เห็นมีอะไร ใครจะเผาจะฝังอะไรก็แล้วแต่ จิตวิญญาณนี้ดีตอกแล้ว จิตวิญญาณอยู่ในร่างของสัตว์ของบุคคลไม่มีใครมองเห็น จิตวิญญาณดวงนี้ตัวเป็นนักท่องเที่ยว ตัวนักสมบุกสมบันคือจิตดวงนี้ อยู่ในร่างของสัตว์ ไปด้วยบุญด้วยกรรมไม่ใช่ไปลอยๆ นะ อวิชชาเป็นเชื้อพาให้เกิด กิ่งก้านของอวิชชาคือบาปคือบุญติดอยู่ในนั้นลากไปให้ไปเกิดในที่ต่างๆ พวกกันจำเอา

พระพุทธเจ้าเป็นพระองค์แรกที่สอนโลก อย่างที่ไม่มีใครสอนได้เลย พระพุทธเจ้าสอน นำออกมาชี้แจง จิตดวงนี้ใครสอนได้ สอนไม่ได้ พระพุทธเจ้านำมาสอนได้ จากนั้นกระจายออกมาถึงพุทธศาสนาของเรา สอนจิตทั้งนั้นเป็นสำคัญ คือจิตนี้เป็นตัวเหตุตัวสำคัญ ท่านจึงบอกว่า มโนปุพฺพบุคฺคา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา ใจเป็นสำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด ให้ระวังใจ ให้อบรมรักษาใจ ท่านสอนไว้อย่างนั้น นี่ใครสอนถ้าไม่ใช่พระพุทธเจ้า

ใครจะอวดดีอวดเด่นมาจากโลกไหน จะมาเหยียบศาสตาดองค์เอก เหยียบมันก็พังเท่านั้นแหละ พวกเหยียบนี้พวกพัง ผู้ถูกเหยียบไม่พัง ถูกตั้งแต่ลมปากเฉยๆ พวกนั้นละพวกพัง พุทธศาสนาของพระพุทธเจ้านี้เลิศโลกแล้ว ให้พากันนำไปปฏิบัติ พิสูจน์ออกมาจากจิตตภาวนาถึงชัดเจน พระพุทธเจ้าเป็นพระองค์แรก ค้นคว้าโดยพระองค์เอง ทรงทราบตลอดทั่วถึงแล้วมาสอนสัตว์ทั้งหลาย บรรดาสาวกได้ยินได้ฟังการอบรมจำขึ้นมาๆ เป็นพยานพระพุทธเจ้าได้เป็นอย่างดี คือพระสาวกอรหันต์ นี่เป็นพยานของพระพุทธเจ้าได้เป็นอย่างดี

ธรรมสอนโลกก็คือน้ำที่สะอาดชะล้างสิ่งสกปรกนั้นแหละ กิเลสตัวสกปรก ธรรมะเหมือนกับน้ำที่สะอาด ชะล้างลงไปๆ ให้พากันเอาธรรมะนี้ไปชะล้างจิตใจตัวเอง ไม่เช่นนั้นจะมอมแมมไปจมอยู่ในนรก ใครจะเก่งยิ่งกว่าศาสดาไม่มีในโลกนี้ อย่าพากันอวดเก่งทั้งที่เร็วที่สุด อย่าไปอวดเก่งกับศาสดานะ มีพระองค์เดียวที่ตรัสรู้ขึ้นมาไม่มีใครสอน ตรัสรู้ขึ้นมาธรรมมาสอนโลก นอกนั้นมีใครมาสอนได้ไม่มี พิจารณาดูซิ พระพุทธเจ้าเป็นพระองค์แรกสอน จากนั้นก็พระสาวกทั้งหลายสอนสัตว์โลกทั่วๆ ไป

นี่จนจะตายแล้วค่อยเปิดออกมาเรื่อยๆ มันจำอยู่ในหัวอกนี้ๆ ว่าให้ชัดๆ อย่างนี้ละ นี่ผลแห่งการปฏิบัติธรรมที่เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ล้มลุกคลุกคลานจะเป็นจะตายอยู่ในป่าในเขา เขาจนตีเกราะประชุมกันไปดูเราจะตาย นั่นละเวลาตะเกียกตะกายเป็นอย่างนั้น ไปที่อื่นก็ทำอย่างนั้น แต่เขาไม่ตีเกราะเราก็บอกไม่ตีเกราะบ้านนั้นเขาตีเกราะประชุมจริงๆ ไปดูพระองค์นี้มาอยู่นี้ได้หลายเดือนแล้ว ไม่ทราบว่ากี่วันต่อมๆ มาบิณฑบาตวันหนึ่งแล้วหายเงิบๆ มาอย่างนี้ตลอด ท่านไม่ตายแล้วหรือ ถ้าไม่ตายท่านไม่โมโหโง่โง่อยู่หรือ นี่ผู้ใหญ่บ้านเขาตีเกราะประชุมลูกบ้าน

ลองไปดูซิ พวกเรากินวันละสามมื้อสี่มื้อมีอย่างทะเลาะกัน นี่ก็วัน นี่ก็หายไปหลายวันแล้วท่านไม่ตายแล้วหรือ พากันไปดูซิ แต่ให้ระวัง เขาเตือนให้ระวัง พระองค์นี้ไม่ใช่พระธรรมดา เป็นมหานะ เดี่ยวท่านจะเขกเอาหลงทศมา เขาเตือนไป ก็ไปจริง ๆ นี่เอาความจริงมาพูด นี่ละเวลาตะเกียกตะกายหาอรรถหาธรรมหาอย่างนี้ พิจารณาซิ เป็นผ้าซีริ้วเศษเหลือไม่มีใครปรารถนา อยู่ในป่าในเขา อดจะเป็นจะตายก็ทนเอาดังที่เคยพูดให้ฟังที่มันขบขัน เราก็ได้เอามาเล่าให้ฟัง

อยู่ในถ้ำไกล ลงมาบิณฑบาต ไปถึงหมู่บ้านเขาดูเหมือนประมาณสี่ห้ากิโล แต่นี่เขาย้ายบ้านเก่ามาตั้งบ้านใหม่ที่เคยเล่าให้ฟังนั้นแหละ เวลาจำได้มันจำได้นะ อันไหนที่จำไม่ได้ก็ผ่านธรรมดา แต่อันนี้จำได้ เขายกครอบครัวมาตั้งนี่ก็หนึ่ง ครอบครัวนั้นก็หนึ่งๆ รวมห้าก็ เขาก็มาตั้งบ้านแถวนี้ ดูว่าจะใกล้ไร่นาเขาเขาจึงมาตั้ง เราก็ไป

บิณฑบาต ไม่ได้ไปบิณฑบาตหมู่บ้านไกลๆ ละ ไปบิณฑบาตกับเขา เขาใส่บาตรห้า
 ครอบครว้ พอกลับออกมาบ้านสุดท้ายครอบครว้สุดท้าย ก็มีผู้ชายคนหนึ่งอายุประมาณ
 สัก ๔๐ นี่แหละ กะประมาณสัก ๔๐ หรือ ๕๐ กว่า พอลูกใส่บาตร ใครก็ใส่บาตรแล้วก็
 พุดกับเราว่า นี่ท่านบิณฑบาตได้อะไรบ้างไหมละ วังั้นนะ เขาก็ปั๊บปั๊บบมา ไหนขอ
 บาตรหน่อย

พอเขามาดู ตาย ไม่มีอะไรเลย มีข้าวสองสามปุ้นจะไปกินอะไร เอา สุริบทำ
 จัดการเอาพริกเอาอะไรมาโขลกกลงครกโป๊กป้ากๆ แล้วเอาทัพพีไปตักเอาปลาร้าในไห
 เขามาตำคลุกเคล้าเข้าด้วยกัน เขานิมนต์เรายืนรอเสียก่อน เขาก็ทำ นี่เรียกว่าเอาน้ำใจ
 คน ยืนอยู่เห็นเขาเอาปลาร้าดิบแล้วจะฉันได้ยังไงในพระวินัย ก็เฉย คือเราเอาน้ำใจเขา
 นิมนต์รอเสียก่อน เราก้ยืนรออยู่นั้น เขาใส่ครกโขลกโป๊กป้ากๆ เสร็จแล้วห่อเอามาวาง
 ใส่บาตรปั๊บ อ้อ อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย ฉันแต่ข้าวเปล่าๆ ฉันได้ยังไง อย่างนี้ค่อยยัง
 ชั่วหน่อย เขาดีใจเขาภูมิใจ วันนี้เขาได้ถวายอาหารพระห่อหนึ่ง

เรามองเห็นอยู่แล้ว แต่ก็เอาน้ำใจเขา เขาเอาใส่บาตรก็ปลาร้าดิบจะว่าไง เขาใส่
 บาตรแล้วก็ไป พอไปถึงเราก้เอาน้ำออกไปวางไว้แล้วฉันข้าวเปล่าๆ ไม่ได้บอกว่าอะไร
 เป็นอะไรนี่ คือเอาน้ำใจเขา เขาดีใจ อ้อ อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย เขาวังั้น แต่เขาไม่รู้
 พระวินัยของพระชี่ อย่างนี้เราก้ไม่ลืม เขาดีใจเต็มทีแหละวันนั้น เราไม่ได้ฉัน เราเอา
 น้ำใจเขา ก็อย่างนั้นแล้ว เวลาทุกข้มันทุกข้มากจริง ๆ นะทุกข้จริง ๆ

งานทางโลกทางสงสารเราก้ได้เคยผ่านมา เป็นฆราวาสก็ ๒๐ ปีกับ ๙ เดือน
 ได้มาบวช อายุได้ ๒๐ ปีกับ ๙ เดือน นี่ชีวิตของพระตั้งแต่บัดนั้นมาเข้มงวดกวดขัน
 บังคับบัญชาให้เป็นชีวิตกิริยาของพระทั้งหมดตั้งแต่วันบวชมา อยู่ในกรอบของศีลของ
 ธรรม ไม่ล่วงเกินฝ่าฝืนอะไรทั้งนั้นตลอดมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ปฏิบัติมาอย่างนั้น ที่มัน
 หนักจริง ๆ ก็ตอนเข้าภาวนา เรียนหนังสือก็ไม่หนักจนสมองที่อึกที่้อ ไม่หนัก แต่เวลา
 ออกปฏิบัติหนักมาก

จนเขาตีเกราะประชุม ไปที่ไหนก็เป็นอย่างนั้น แต่เขาไม่ตีเกราะเราก้บอกไม่ตี
 เกราะ เราหากทำอย่างนั้นของเราเรื่อยไป เพราะความมุ่งมั่นต่ออรรถต่อธรรม คือผ่อน
 อาหารอดอาหารนี้ ส่วนมากเรามีแต่อดนะไม่ค่อยผ่อน มาอยู่หนองผือผ่อน หนองผือนี่
 หมู่เพื่อนเต็มวัดเต็มมาเราคอยดูแลคนเดียว พ่อแม่ครูจารย์ท่านเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรอยู่
 กลางวัด ที่นี้เราก้อยู่ที่นั่นคอยดูแลพระเณร ตาต้องสอดส่องสอง พระเณรนี้กลัวเราตีไม่
 ตีมากกว่ากลัวพ่อแม่ครูอาจารย์ เพราะท่านอยู่ท่านไม่ได้เคลื่อนย้ายไปไหน ไอ้เรานี้ไป
 เรื่อยสอดแทรกไปเรื่อย ดูพระดูเณร กลัวเราละมาก ทะลึ่งไม่ได้ ดูกิริยานิสัยมันก็รู้อเอง
 ว่าจริงจังขนาดไหน

เราอยู่เราลำบากลำบาก ผ่อน อยู่นี้ผ่อนอาหาร คือฉันอยู่แต่ผ่อน ถ้าออกไปแล้ว ไม่ค่อยฉัน อยู่อย่างนั้นฉันแต่ผ่อน ผ่อน ไม่ให้อิ่ม บังคับเอาไว้เพื่อภาวนา พออุปโภคไปได้ อยู่กับหมู่เพื่อนมากๆ มันเรือ่พ่วง รถพ่วง มันลำบาก เราก็ทนเอา เวลาออกไปแล้วดีดีผิงเลยๆ กลับมาหาพ่อแม่ครูจารย์นี้มีแต่หนังห่อกระดูกๆ มา ท่านดูตลอดเวลา บางที่ท่านร้องโก่งขึ้นเลย จะเป็นเพราะอะไรก็ไม่รู้ละ ลงมาจากภูเขาตัวนี้เหลือเหมือนทาชมันเลย เหลือหมดจริงๆ พอลงมาราบ ท่านร้องโก่ง เฮ้ย ทำไมเป็นอย่างนี้ละ ท่านว่าอย่างนั้น ไ้อ้เราก็ไม่พูดว่าอย่างไร คอยดูท่านจะออกแง่ไหนอีก คอยฟัง

พอท่านว่าอย่างนั้นท่านกลัวเราจะอ่อนเปียก ท่านพลิกใหม่ พอพลิกทีหลัง เอ้อ มันต้องอย่างนี้จึงเรียกว่านักรบ นั้นท่านกลัวเราจะอ่อนแอ คือมันเหลือมา มันคงดีชานท่า นี่ก็ทรมานทั้งนั้นไม่ใช่อะไร อยู่อย่างนั้นตลอดมา ทหารรถทหารธรรมเพื่อพี่น้องทั้งหลายเราหาขนาดนั้น หากจนจะเป็นจะตายตลอด เฉียดสลบแต่ไม่เคยสลบ เฉียดกันไปเฉียดกันมาอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา นี่อุตสำหรับพยายาม การอดอาหารนี้มันดีทางด้านสติ สติสำคัญมาก ความเพียรนี้อะไรก็ตามถ้าขาดสติไม่เป็นท่านะ พวกนั้นจำให้ตี นี่ผ่านมาแล้วทุกอย่างสอนไม่ผิด

ที่นี้มันไปได้ผลเรื่องตั้งสติคือการผ่อนอาหาร อดอาหาร สติดี ดีเรื่อย ๆ นี่ละมันจะเป็นจะตายจริงๆ ก็ไปฉันทให้เสีย ไม่อย่างนั้นมันก็จะตาย ถ้าฉันให้มากกว่านั้นอีก ไม่ได้สติล้มเหลว ต้องบังคับ ทางอาหารบังคับเรื่อย ประคองสติให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ นี่ละตั้งแต่ต้นล้มลุกคลุกคลานก็ด้วยทำอย่างนี้แหละ สติค่อยดีขึ้น ๆ จนกระทั่งเป็นสติปัญญาอัตโนมัติเป็นมหาสติมหาปัญญาได้ จากสติที่เราได้ล้มลุกคลุกคลาน ด้วยการอุตสำหรับพยายามตะเกียกตะกายมาเรื่อย ๆ อย่างนี้ จึงได้ธรรมมาสอนโลก ไม่ได้ธรรมมาจ่าย ๆ นะ

งานในชีวิตฆราวาสที่เราว่าเราอยู่เป็นฆราวาสได้ ๒๐ ปีกับ ๙ เดือน นี่ก็ว่าหนักงานของโลกก็ถือว่าหนักเหมือนโลกทั่ว ๆ ไป แต่เวลามาประมวลแล้วไม่มีงานใดหนักยิ่งกว่างานแก๊กิเลสฆ่ากิเลสด้วยจิตตภาวนา ได้ฝึกทรมานตนทุกแบบทุกฉบับ ถึงขั้นจะสลบสลบ เฉียดไปเรื่อย ๆ จึงเรียกว่างานหนัก งานฆ่ากิเลสเป็นงานที่หนักมาก ผ่านมาในงานทั้งหลายตั้งแต่เป็นฆราวาสมา มาเรียนหนังสือก็ยากธรรมดาด ๆ แต่ผ่านเข้าไปเวทีฆ่ากิเลสหนักมากตลอด ไม่มีอ่อนเลย หนักมาก นี่ก็แก้กันด้วยวิธีนี้แหละ เอาวิธีอื่นไม่ได้ ก็ต้องเอาวิธีนี้แก้

อย่างพระวัดนี้ท่านอดอาหารก็คืออดเพื่อสตินั่นละ สติดี ความเพียรตั้งได้ ๆ ถ้าสติไม่ดีความเพียรล้มเหลว อยู่กับสตินะเรื่องความพากเพียรทั้งหมด ไม่ได้อยู่ที่ไหนอยู่ที่สติ จับให้ตึ้นะคำนี้ละ ถ้าสติดีแล้วความเพียรจับติด ๆ ๆ ตั้งฐานได้ ความสงบร่มเย็น

ค่อยมีมา จนกระทั่งมีความสว่างไสวภายในจิตใจ ออกถึงขั้นจำๆ ไปเลยจากสติทั้งนั้นนะ ได้ฝึกให้เต็มเหนี่ยว ต้องใช้สติเป็นสำคัญ เราได้ดำเนินมาแล้วพูดอะไรจึงไม่ผิด เพราะการสอนเหล่านี้สอนด้วยวิธีการที่เราได้บำเพ็ญมาแล้วดำเนินมาแล้ว ผิดถูกประการใดคัดเลือกๆ แล้วเอาแต่วิธีที่ถูกต้องมาสอน จึงเป็นที่แน่ใจสำหรับผู้ฟังจะได้นำไปปฏิบัติ เราสอนด้วยความถูกต้อง เราไม่สงสัยในการสอน จนกระทั่งมาปัจจุบันนี้ มันก็จะตายแล้วเวลานี้

ที่นี้ผลแห่งการปฏิบัติ ที่พูดมานี้ลำบากลำบากขนาดไหน พวกเราทั้งหลายที่มานี้ ทาบเอาเรื่องนิสัยฆราวาสเข้ามาในวัดในวา มาที่ไหนๆ อะไรก็หรรษาฟุ่ฟ่าๆ เข้ามาในวัดในวา เอานิสัยฆราวาสตัวพระรุงพระรังกินไม่พอ ใช้ไม่พอ เอามาใช้ในวัดมันเข้ากันไม่ได้กับธรรม ธรรมนี้ต้องช่วยตัวเอง ไม่ต้องยุ่งกับใคร พระพุทธเจ้าเสด็จออกทรงผนวชใครไปตามอุปถัมภ์อุปัฏฐากพระพุทธเจ้า พิจารณาชิ ทรงบำเพ็ญอยู่ถึงหกปี สลับสโลสามครั้งก็ได้ตรัสรู้ขึ้นมา ใครไปตามอุปถัมภ์อุปัฏฐากพระพุทธเจ้าไม่เคยมี ในตำรับตำราไม่มี

พระองค์เรียกว่าเทวดาตกจากสวรรค์ลงแดนนรกนั่นเอง เป็นพระเจ้าแผ่นดินเสด็จออกทรงผนวช ไปหาขอรทานเขากินตามบ้านตามเรือน แต่ก่อนไม่มีศาสนา เขาให้ทานตามมีตามเกิด ตามบ้านตามเรือน พระองค์ก็ไปบิณฑบาตเขา ขอรทานเขามากินทุกข้ใหม่พระพุทธเจ้า ท่านหาใครมาปฏิบัติบำรุงรักษาปรนปรี้อท่านมีที่ไหนศาสดาของเรา เอามาเป็นคติตัวอย่างชิ อย่าหอบแบบฆราวาสมาใช้ มันมาเหยียบวัดเหยียบวาเหยียบหมด แหกเหลวหมดละวัด วัดนี้ดีเมื่อไรทุกวันนี้ มันเลอะเทอะไปหมด เราทนไม่ไหวจนจะตายแล้วก็หลับหูหลับตาดูไปอย่างนั้น หลับตาดู เหมือนไม่มีปาก ไม่รู้อะไรเลย เฉยไปถึงทนได้ ถ้าจะดูตามที่มันผิดมันพลาดแนะนำสั่งสอนนี้ตายเลย คือมันผิดพลาดกันอยู่ทุกแห่งทุกหน มองไปที่ไหนปั้มมันเห็นแล้วๆ

พอพูดอย่างนี้ก็ได้เคยเล่าให้ฟัง โรงน้ำร้อนนี้ ตอนบ่ายสองโมงส่วนมากพระท่านมาฉันน้ำร้อนที่นี่ องค์ไหนท่านต้องการท่านก็มาฉัน ท่านไม่ใช่มารุมฉันนะ องค์ไหนท่านต้องการท่านก็มาฉันที่นี่ เราก้โผล่ออกมานูน ไม่ได้ออกมา นี้ โผล่มาประตุนูนออกมา นี้ เราจะลงไปน้ำบ่อ พระนั่งฉันน้ำร้อนอยู่ที่นี่ พอเห็นเราแตกฮือ ตะแค้นตะอะไรแหกไปหมด วิ่งไปทุกทิศทุกทาง หนีตาย เหมือนว่าเสือโคร่งออกมาแล้ว นั่นเป็นอย่างไร ทำไมพระจึงเป็นอย่างนั้น กลัว กลัวด้วยความเป็นธรรม กลัวด้วยความเคารพ ไหลหนีไปไหนไม่ยอมไป แต่กลัว นั่นละคำว่ากลัวเป็นธรรมเป็นอย่างนั้น ผู้เป็นครูเป็นอาจารย์ก็เป็นธรรม

ครั้นออกมาเห็นแต่แก้วน้ำเกลืออยู่ตามนั้น มันยังงักงัน ทั้งกินทั้งเททั้งตะ
ทั้งถีบอย่างไรกันนี้ละ เห็นเกลืออยู่นี่ละแก้วเหล่านี้ โอ้ พระท่านมองเห็นท่านอาจารย์
ท่านเปิดหนีหมด บางองค์ตะแก็งก็มี นั่นฟังซินะ ท่านผิดไหม ท่านไม่ผิดนะนั่น ความ
เคารพ โอ้เราก็อไม่ผิด มีแต่มาสอนว่ากล่าวอย่างนี้ไม่มีเหตุมีผล กล่าวอย่างนี้กล่าวไม่มีเหตุ
มีผล กล่าวและกล่าวให้มีเหตุมีผลถึงถูกต้อง ผู้สอนก็สอนด้วยเหตุด้วยผล ผู้กล่าวผู้กล่าวไม่
มีเหตุมีผลเข้ากันไม่ได้กับธรรม ก็สอนกันอย่างนั้น นี่เราพูดให้ฟัง ไล่หนีไปไหนไม่ไป
หากเห็นแล้วแผ่นเข้าป่า

นั่นเรื่องกล่าวเป็นธรรมเป็นอย่างนั้น กล่าวเป็นธรรมเป็นอย่างนั้น ไม่ได้เหมือนกับ
กิเลสพากลัวพากล้านะ ธรรมพากลัวพากล้าเป็นธรรมทั้งนั้นแหละ นี่เราพูดถึงเรื่องการ
แนะนำสั่งสอนหมู่เพื่อน เผลอแพลีสไม่ได้มองดูแล้ว เหมือนกับครูมวยสอนมวย สอน
ไปเตือนไปๆ อย่าเปิดตรงนั้น อย่าเปิดตรงนี้ ต่อยกันไปเรื่อย เตือนนักมวย ครูละ
ฝึกซ้อมกันไป ต่อยกันไป แล้วเตือนลูกศิษย์อย่าเปิดตรงนั้น อย่าเปิดตรงนี้ ครั้นว่าไป
หลายหนไล่ปี๊วะอย่าเปิดตรงนั้น เอาแล้วนะนั่น ทีแรกบอกเฉยๆ อย่าเปิดตรงนั้นต่อย
กันไป อย่าเปิดตรงนั้นๆ หลายครั้งหลายหนมันเปิดอยู่เรื่อยก็ไล่ปี๊วะเข้าไป อย่าเปิด
ตรงนั้น อันนี้พอมองเห็นปี๊วะก็เหมือนว่าอย่าเปิดตรงนั้นนั่นเอง พระกล่าวกลัวเพราะเหตุ
นั้น

เราสอนจริงสอนจัง ไม่ได้หละๆ หละๆ นะสอนพระสอนเณร เอาจริงเอาจัง
มาก ตามมองเห็นพับนี้สติปัญญามันจะวิ่งรอบ ในพระเณรองค์หนึ่งๆ เป็นอย่างไรโง่
หรือฉลาด กิริยาอาการเคลื่อนไหวไปมาเป็นอย่างไร พอจะแก้กิเลสได้ไหม หรือมีแต่
เรื่องกิเลสมัดคอ ถ้าโง่กิเลสมัดคอ ถ้าฉลาดมัดคอกิเลส ความหมายว่าอย่างนั้น ที่
มองเห็นครูบาอาจารย์กลัว ก็กลัว ฝึกซ้อมมวย กลัวจะไปเปิดตรงนั้นตรงนี้ละซี พวก
จำเอานะ ท่านมาปฏิบัติท่านเอาอะไรมาอุปถัมภ์อุปฐาก ให้พากันระมัดระวังนะ มาใน
วัดในวาเอาแบบฆราวาสมาใช้ ใช้ไม่ได้นะ ต้องช่วยตัวเองทุกสิ่งทุกอย่าง

พระพุทธเจ้าช่วยตัวเอง สวาททั้งหลายช่วยตัวเอง สรรณี คัจฉามิ ของพวกเรา
ช่วยตัวเองนะ เราไปที่ไหนมีตั้งแต่พะรุงพะรังยุงนั้นยุงนี้ นิสัยเคยเป็นอย่างไร เคย
สะตวกสบายก็หาคนใช้มาใช้มาสอยเพื่อให้สะตวกสบาย นี่แล้ว พวกนี้อ่อนแอมมาก ไม่
ช่วยตัวเอง ให้คนอื่นมาช่วยตลอดเวลาใช้ไม่ได้นะ ต้องพิถีพิถันตัวเองสิ่งเหล่านี้ละ จำให้
ดี มาปฏิบัติธรรมต้องเอาธรรมเป็นแบบฉบับ อย่าเอากิเลสมาเป็นแบบเป็นฉบับ ถ้าเอา
กิเลสมาเป็นแบบฉบับมันจะอ่อนแอวันยังค่ำ ไม่ได้อะไรละ ก็ได้แต่เรื่องกิเลส ถ้าเอา
ธรรมมาเป็นแบบฉบับจะเป็นธรรมไปเรื่อย ๆ เอาละพอพูดเท่านั้น

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz